

תורת הר שמואל

פרשת נצבים - תש"ע כניסת השבת: 6:25 צאת השבת: 7:37 רבנו תם: 8:17

פרשה מפורשת הרב דוד שרעבי

כתוב בפרשה: (פרק ל' פסוק י"ב) לא בשמים היא לאמר מי יעלה לנו השמימה, ומפורש שיש אנשים אשר חושבים שצריך לעלות השמימה בשביל לקיים את התורה! מה הפירוש? נקדים תחילה סיפור מהנביא ישעיה, מסופר שם על חזקיהו המלך שהיה מלך צדיק וראוי להיות משיח. כנגדו היה אדם אשר גם לו היו הרבה תלמידים והוא חלק על חזקיהו בנושאים שונים שלא לשם שמים, והיו חלק מן העם שהיו אומרים: תראו את חזקיהו המלך, וכי זה ראוי להיות מלך?! מלך יש לו גיגוני מלכות, רואים עושר מופלג בביתו, ואילו חזקיהו המלך אוכל קצת ירקות ויושב ועוסק בתורה! על חזקיהו המלך נאמר הפסוק - צדיק אוכל לשובע נפשו! חזקיהו המלך היה מלך יהודה, והיו אומרים חלק מהאנשים שהם רוצים מלך כמו שיש לישראל, כמו שיש לעשרת השבטים! שמלך ישראל היה שמו - פקח בן רמליהו, פקח בן רמליהו היה אוכל ארבעים סאה של גזולות רק בקינוח סעודה! תתארו לעצמכם איזה עושר היה על שולחנו, והיו האנשים אומרים שהם אינם רוצים מלך צדיק אלא הם רוצים מלך שמתנהג כמו מלך בנבורה ועזות!! אמר להם הקדוש ברוך הוא, זה מה שאתם מחפשים?! אני אביא לכם הרבה מלכים כאלה שילחמו בכם!!

זה מה שכתוב בישיעה פרק ח' פסוק ו', יען כי מאס העם הזה את מי השלח ההלכים לאמ ומשוש את רצין ובן רמליהו.

רואים שמכע האנשים הוא לחפש את השונה, אם המלך נראה שונה זה מלך, ואם לא זה לא מלך, אם הוא דומה לאדם רגיל או כנראה שאין שינוי בינו לבין כל האחרים!

בעין זה מצינו גם בספר מלכים ב' פרק ב'

**ברוכים הבאים
לתושב חדש בשכונה
ה"ה שלמה לוי ומשפחתו הי"ו
תזכו ליישוב טוב בשמחה ונחת**

משפט שלמה הרב שלמה כהן

המקרה:

אלי בנט היה הלקוח היחיד במכולת של סבא אליעזר בשכונת רמת הכרמל.

כשניגש לקופה לשלם על קניותיו היה לו בכיס שטר של מאתיים ש"ח, לקופאית לא היה עודף לכן היא מיהרה למשרד מאחורי החנות להוציא עודף מהכספת. אלי שם לב שהיא השאירה את הקופה פתוחה וסקרנותו גברה עליו, הוא פתח אותה ומצא בתוכה

"בוכטה" של שמורות של מאתיים שקלים. יצר הרע שלו תקף אותו בעוצמה, הוא חטף את השמורות וברח. כשהגיע לביתו,

ספר את הכסף ושמה לראות שהיו שם 5,000 ש"ח! במקרה באותו יום חל יום הולדתו, הוא מיהר לבזבז את הכסף על מסיבה לחבריו באחת המסעדות המפוארות בעיר. למחרת בבקר היה לו קלקול קיבה שהשכיב אותו במיטה במשך שלשה ימים בהם לא היה יכול ללכת לעבודה ומשום כך הפסיד הזמנה גדולה בה יכול היה להרוויח 5,000 ש"ח!!

כעבור שנה הגיע יום הולדתו הבא, פגעה משאית ברכבו והנהג ברח, לאלי לא היה ביטוח מקיף, והתיקן עלה לו... 5,000 ש"ח! כעבור שנה נוספת, באותו תאריך, התקלקל

פרפראות הרב משה קליין

(עקב בעיה תכנית, השבוע יוחלף פינת הפרפראות, בחידושים על ראש השנה, שבוע הבא בעזרת השם תחזור הפינה עם כל ממעמיה.)

יש פיוט אשר הספרדים אומרים בסליחות, הפיוט מתחיל במילים אם אפס רבע הקן, פיוט זה מדבר על עקידת יצחק.

בתוך הפיוט כתוב - קח נא בן יקר ונמצה דמו על קיר, דהיינו שדמו של יצחק יהיה נזרק על המזבח כמו כל קרבן שיש בהקרבתו זריקת הדם על גבי המזבח.

השאלה היא שמיצוי הדם יש רק בעולת העוף ולא בעולת בהמה, וכיון שיצחק היה נקרב כקרבן עולה, מפני מה נדמה הקרבנו כקרבן עולת העוף שיש בו מיצוי הדם ולא בעולת בהמה שדמו נזרק על גבי המזבח?

למה כתוב ונמצה דמו על קיר?

נראה לתרץ שיש הבדל בין עולת בהמה לעולת העוף, עולת בהמה צריך שיהיה תמים בלי מום, וגם שיהיה זכר ולא נקבה, בעולת העוף לא מעקב מום, וגם אין צריך להיות זכר, כל מה שצריך להיזהר בעוף הוא שלא יהיה חסר לו אבר שלם, אבל מום לא פוסל בו, וזה שאמרו בגמרא - תמות וזכרות בבהמה, ואין תמות וזכרות בעוף.

הקדוש ברוך הוא אמר לאברהם להקריב את יצחק כעולת העוף, שאם יהיה לו מום קל שבליבו אולי יחשוב קצת יצחק שאין ראוי להקריב אדם, אולי יהיה מום קל במחשבתו, בכל זאת הקרבן של עולת העוף כשר אפילו עם מום, אבל יצחק ענה לאביו שאין לו שום מום אפילו לא קל שבקלים, אלא הוא תמים ושלם, ולכן ביקש יצחק שאביו יקריב אותו כעולת בהמה שפוסל בו מום.

וזה שכתוב בהמשך הפיוט - אבי אותי ככבש תעשה לא תחמול ולא תכסה!

את אמונתו הוא מוכרח להשיב אל לבו ולשכנע את עצמו שמלחמת גוג ומגוג בפתחו, וזה עומק דברי הפסוקים בפרשה שלנו: שכתוב, כי המצוה הזאת אשר אנכי מצוך היום לא נפלאה היא ממך ולא רחקה היא, לא בשמים היא לאמר מי יעלה לנו השמימה ויקחה לנו וישמענו אתה ונעשנה, ולא מעבר לים היא לאמר מי יעבר לנו אל עבר הים ויקחה לנו וישמענו אתה ונעשנה, כי קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשותו. הרבה יותר קל לעבור נהרות וימים, לטבול במאה מקוואות, ולקרוא תחינות ובקשות, מאשר ללמוד גמרא בעיון או לתקן מידה אחת! **אדם** מחפש את השונה, את המופלג, את הרחוק, את הדמיון!

רש"י מפרש בפסוק כאן: לא בשמים היא לאמר מי יעלה לנו השמימה, ואילו היתה בשמים היית צריך לעלות אחריה וללמדה. וזה דבר שאינו מובן כלל! מה הפרוש שאם התורה היתה בשמים היינו צריכים לעלות אחריה וללמדה, איך נעלה השמימה?! בסולמות? בחבלים?

והנראה ביאור עומק דברי רש"י על פי מה שמבואר בכמה מקומות שלמדו האבות תורה גם קודם נתינתה, ולמדום לבניהם עד שבא

פסוק כ"ג, שכתוב על אלישע הנביא שהיה תלמידו של אליהו הנביא, ואחרי שאליו עלה בסערה השמימה אלישע הלך לכיוון בית אל, וכך כתוב בפסוק: ויעל משם בית אל והוא עלה בדרך ונערים קטנים יצאו מן העיר ויתקלסו בו ויאמרו לו עלה קרח עלה קרח, וביארו המפרשים מה זה שצעקו לו עלה קרח! וביארו שהם אמרו לו שאליו רבו היה בעל שער, ואלישע היה קרח, ואמרו בלעג והיתול - עלה קרח השמימה כאליו רבך וכאילו שאמרו לו שאין אתה גדול במעלה כמוהו! ולמה? כי הוא היה בעל שער ואתה קרח! ורואים מזה שהאנשים הריקים חושבים שאליו הנביא היה מיוחד כי הוא היה בעל שיער שזה משונה משאר האנשים, ואילו אלישע הוא קרח ולא יכול להיות שהוא גדול כמו אליהו!! רואים שבכל הדורות האנשים הקטנים המנוערים תמיד מסתכלים על החיצוניות! אם הרב הוא בעל שיער או קרח, אם הוא הולך עם מקל אז גם הם לוקחים מקל, והכל נובע מטבע החיקוי שהרבה יותר קל להיראות ולהתנהג חיצוניות כמו אדם גדול, מאשר באמת ללמוד ולעמול ולהיות אדם גדול! וכך בעוד דברים טבע האדם לחפש את השונה, את המופלג, וכדי לעבור את בוראו הוא חושב שצריך לעבור נהרות וימים, או כדי לחזק

משפט שלמה - המשך

לאחרונה, והיתה לו מכולת ברמת הכרמל, והוא היה היורש היחיד! ברגע ששמע זאת אלי הוא כמעט נחנק מהסלטים! מיד קם ועזב את החתונה ישר לביתו של הרב לשאול מה יש לעשות.

תשובתו השלישית של הרב:

הרב פתח לו את השולחן ערוך והראה לו בחו"מ ס' רל"א ס"ק ל"ד בסמ"ע, שאע"פ שכתוב שמי שגנב ואינו יודע ממי, יעשה צרכי רבים, אין זו תשובה הגונה, וזה הטעם שעונש המרמה את חברו במשקל שגוי בחנות הוא קשה, כי אי אפשר להחזיר בתשובה שלימה, כי רימה הרבה אנשים ואינו יודע למי להחזיר, ובעשיית צרכי רבים עם הכסף אינו מספיק. **אלי** נסע לבנק, משך עוד 5,000 ש"ח, איתר את הבן דוד של סבא אליעזר, ונתן לו את הסכום באומרו שזה כסף שהוא חייב לבן דודו, בעל המכולת.

כשנפרדו, לאלי בנט הייתה הרגשה של התרוממות רוח ושמחה שלא הרגיש מימיו, וכשהגיע יום הולדתו הבא, בפעם הראשונה מזה כמה שנים הוא הרגיש מצוין, וקנה לעצמו כרטיס מפעל הפיס, הוא זכה ב 40,000 ש"ח!!! **למחרת** בבקר ניגש למשרד הפנים ושינה את שמו לאלי ישר!

שרה'לה" המספק ציוד רפואי לכל מי שצריך. אלי בנט נכנס ישר למשרד הראשי, הוציא את ה 5,000 ש"ח מכיסו, ונתן אותם למתנדבת הזקנה שישבה בקבלה, באומרו שזו תרומה לארגון, מרוב התרגשות המתנדבת קמה ממקומה ונתנה לו נשיקה על המצח, קראה לחברותיה ששרו לו "התקווה" ונתנה לו תעודה שהוא מירידי הארגון, בהבטחה שכשיצטרך קביום, לא יצטרך לעמוד בתור! מלא שמחה חזר אלי לביתו של הרב, לספר לו על מה שהיה. אבל הרב היה מוטרד, וענה לו כך.

תשובתו השנייה של הרב:

הרב טוען שהכבוד הגדול שעשו לו שם, הוא בעצם תמורה הגונה לתרומתו, ונחשב שקיבל הגנה מהגזילה, ואין זה נחשב שהחזיר את הגזילה כלל. אסור היה לו להזדהות והתרומה הייתה צריכה להיות בצורה אנונימית, שלא ייהנה ממנה כלל, וציטט תשובה של הגאון ר' משה פיינשטיין וצ"ל בסעיף פ"ח הטוען כך. אלי בנט יצא מביתו של הרב ישר לבנק, משך עוד 5,000 ש"ח ונסע שוב למשרדי "יד שרה'לה", נתן את המעטפה לפקידה אחרת והסתלק מן המקום, שמח מאוד שסוף סוף הוא הצליח להשיב את הגזילה. כעבור שבוע, אלי בנט היה בחתונה של חבר, ובשולחן פגש יהודי נחמד שעכשיו עשה עליה מאוסטרליה, וסיפר לנוכחים בשולחן על קרוב משפחתו שנפטר

צינור ביוב בביתו, והצחנה עלתה בכל הבית, האינסטלטור גבה מחיר של ... 5,000 ש"ח!
בשנה שלאחר מכן ביום הולדתו נשברה מכונת הכביסה בפתאומיות, המכונה החדשה עלתה לו, איך לא, 5,000 ש"ח!
אלי סוף סוף הבין את המסר, ויצא לשכונת רמת הכרמל עם 5,000 ש"ח בכיס, להחזיר לסבא אליעזר. אבל להפתעתו, במקום שהייתה המכולת ניצב בנין משרדים רב קומות, השכנים ידעו לספר לו שסבא אליעזר נפטר לפני שנתיים, ולא השאיר אחריו ילדים, ובן דודו הגר באוסטרליה בא למכור את המכולת וחזר לארצו. אלי עשה מאמצים מרובים לאתר אותו, ואפילו שכר חברת חקירות פרטית (המחיר היה 5,000 ש"ח פלוס מע"מ, אלא מה), אבל גם הם לא הצליחו לעלות על עקבותיו, כאילו בלעה אותו האדמה. בהתקרב יום הולדתו הבא, אלי בנט היה בלחץ, וניגש לביתו של רב השכונה לשאול מה עליו לעשות.

תשובת הרב:

הרב הסביר לו, שמי שגזל צריך להחזיר את הגזילה, ואם אינו יודע ממי הוא גזל, עליו לתת את הכסף לצרכי הרבים, כגון לחפור בורות לשימוש הרבים, שעל ידי זה אולי יבוא הנגזל ליהנות מהם ונחשב שהחזיר לו. **הרב** הציע לו שייתן את הכסף לארגון "יד

שכתב שיוסף מלך ועוד שנשבה לבין הגוים משמע דהוה כנתינת טעם לשלימות מטה של יעקב שאם לא נשבה ואינו מלך אין מטתו של יעקב שלימה, וביאורו נראה שלחיות לצדיק בלא נסיון תמורות הזמן אי"ז מוכיח צדקו ורק אם יבואו לו נסיונות התמורה והשינוי ויעמוד בצדקו זהו אות לשלמות עבודתו, ובכך נתנסו ב"ב של יעקב, נסיון הרעב, ונסיון העושר שקודם הרעב ובארץ גושן, וע"כ ביאר רש"י שגם ביוסף שהיה מלך הוא נסיון העושר, ועוד שנשבה לבין הגוים שזה נסיון הדחק והעוני ועדיין עומד בצדקו, ובכך אות שכל השבטים צדיקים ומטתו שלמה שלימות בדוקה.

משה והורידה לארץ, ונראה שאף שלמדו תורה קודם משה רבינו בכל זאת חלוק לימוד התורה קודם שירדה, מלימוד התורה אחר נתינתה בסיני, שקודם ירדת התורה לארץ היה צריך האדם להתקדש ולהתעלות ועל ידי זה היה משיג לימוד התורה ממקום מושבה במדומים, אבל לאחר נתינת התורה בסיני שירדה התורה לארץ הרי היא מזומנת לכל אדם ואף לפשוטי עם, וכעת הסדר הוא הפוך, שרק על ידי לימוד התורה מתעלה האדם ומתקדש והוא היפך דרך לימודה שקודם ירדת תורה לארץ, וזה ביאור דברי רש"י לא בשמים היא אלא בארץ ויכול כל אדם ללומדה ולהתקדש על ידה, ואילו היתה בשמים היה צריך לעלות אחריה ללומדה דהיינו היה חייב על האדם להתקדש ורק על ידי זה לזכות לקניין תורה ולימודה.

בפרשת השבוע שעבר ראינו הרבה דברים נוראים למי שאינו שומע ומקיים את דברי התורה, בדברים הרעים כתוב הרבה יותר ממה שכתוב בדברים הטובים! ולא די בזאת אלא בפרשה שלנו שוב אנו רואים שכתוב עוד על העונשים והמכות שאפשר לקבל! וכי לא די? למה כתוב כל כך הרבה??

את זאת אפשר לתרץ בפשטות על פי מה שאנו רואים בעולם, יש כלל: מי שמדבר הרבה לא עושה! לכן דוקא בקללות הקדוש ברוך הוא אינו רוצה להביא דברים קשים על עמו ולכן חוזר שוב ושוב להזהיר ולומר עונשים נוראים! והכל בכדי שעדיף בזה לומר הרבה ולהזהיר הרבה, ולא לעשות!

(לשון לימודים)

(ל' א') והיה כי יבאו עליך כל הדברים האלה הברכה והקללה אשר נתתי לפניך והשבת אל לבבך בכל הגוים אשר הדיחך ה' אלהיך שמה.

ושבת עד ה' אלהיך ושמעת בקלו ככל אשר אנכי מצוך היום אתה ובניך ככל לבבך ובכל נפשך, ונראה ששיבה ככל לבבך ובכל נפשך אפשר רק אם יבאו עליך כל הדברים האלה הברכה והקללה, ובפרשת ויחי פרק מ"ז פסוק ל"א כתיב ויאמר השבעה לי וישבע לו וישתחו ישראל על ראש המטה, ופירש"י על ראש המטה ד"א על שהיתה מטתו שלמה ולא היה בה רשע שהרי יוסף מלך היה ועוד שנשבה לבין הגוים והרי הוא עומד בצדקו, הנה סגי שיכתוב רש"י שיוסף עומד בצדקו כשאר שבטים וע"כ מטתו של יעקב שלמה, אלא ממה

הכנסת ספר תורה של ה"ה יעקב מלמד ומשפחתו הי"ו שהיה ביום רביעי

שבת

שחרית: 8:15
תהלים בנימ: 12:30
על ידי משפחת זכאי - בבית הכנסת
תהלים בנות: 1:15
על ידי משפחת נחמני - בביתם
שיעור בהלכות סוכה: 5:30
הרב דוד שרעבי
מנחה: 6:15

חול

סליחות: 6:00
שחרית: 6:30
מנחה: 20 דקות לפני השקיעה
דף יומי: 20:15
הרב יצחק אלקיים
כולל ערב: 20:15
ערבית: 21:15
כולל ערב ממשיך עד: 22:00

הודעה חשובה לציבור!

ישנם פחי אשפה שהוצבו בכניסה להר מחוץ לגדר, יש להיזהר בשבת שלא להוציא לשם אשפה הואיל והפח מחוץ לעירוב

שיעור לנשים

על ידי ה"ה גב' ליפשיץ הי"ו
בביתם בשעה 4:45 אחה"צ

שאלה: האם מותר לשים גלידה על גבי עוגה כמה בליל שבת?

A close-up photograph of a triangular slice of chocolate cake. The cake is covered in a thick, dark chocolate frosting, decorated with intricate swirls along the top edge and diagonal lines across the side. It is served on a white plate alongside a large scoop of chocolate ice cream, which is also drizzled with chocolate sauce. The plate is garnished with additional chocolate sauce and two small red cherries.

לח שנצטנן: אבל אפשר להקל ע"י דין אחרת. שיש כלל ש"אין בישול אחר בישול" (דהיינו,

גלידה שאיננו מבושל: עד כאן דברנו לענין גלידה מפוסטר שהיה מבושל, שיש להקל בצירוף השיטות שאין בישול אחר בישול בלב. ובדרך כלל כל גלידה הנקנית בחנות, בין חלבי בין פרווה, מפוסטר הם. אבל לענין גלידה העשוי בבית, שיש בתוכה חלבון ביצים או שאר רכיבים שאינם מבושל, לכאורה יש בעיה. ובעזרהי"ת נמשיך לדבר בזה בפעם אחרת.

(א) ע' בִּשְׁעָה' שִׁיחָה אֶפְרַיִם הַעֲבִירוּהוּ מִעַל הָאֵשׁ, חוץ מִמֶּנּוּ וּבִשְׁרָא שֶׁל שׂוֹר. (ב) ע' בִּשְׁעָה' ס' שִׁיחָה ס'ה. וְהוּא חוץ מִמֶּנּוּ שֶׁמֶן וְחֶבְלִין שֶׁבִּהְדִּיחַ בְּגִמ' לִהְלֵק כֻּבְּלֵי שֶׁמֶן. מִח' מִהוּ וְכֻלָּל בְּחֶבְלִין. וְיֵשׁ מִח' לַעֲנִין כְּלִי שֶׁמֶן שִׁיד נְכוּיָת צו, וּמִהוּ וְכֻלָּל בִּיד נְכוּיָת. (ג) כֵּן דַּעַת הַפֶּמֶץ' ס' שִׁיחָה אִיחַ סִקְלָהּ בְּשֵׁם הַמִּגְבָּל. וְעִ"שׁ בְּפִמֶּ"ג שֶׁבִּהְדִּיחַ שִׁיעַת הַבִּצָּה שֶׁלֹּא חִלַּק כָּלִל צִין הַכֶּלִים, וְסִבֵּר כְּלִי שֶׁמֶן וְכִלִּי שְׁלִישִׁי וְכִלִּי רִבְעִי הֵכֵל שׁוּיין. וְאֶגְרַמ' פֶּסֶק לִהְלֵק כֻּבְּלֵי שְׁלִישִׁי וְכִשְׁמַעַת הַפֶּמֶץ'. וְהַחֲזוּ"א סִבֵּר שֶׁאֵין לַחֲלֹק צִין הַכֶּלִים וְכִצָּח. אֲבָל הַחֲזוּ"א מִקּוֹל לַעֲנִין שֶׁאֵינוֹ חוֹשֵׁב כֹּל דָּבָר לִהְיוֹת וְכֻלָּל כְּקִלֵּי בִּישׁוֹל אֵלֶּה דְּבָרִים שֶׁרָאוּם שֶׁהֵם בִּצְמַח קֵלִי בִּישׁוֹל כְּתֹה וְצִילֵם. מִשְׁאִ"כ הַמִּצָּה פֶּסֶק כְּדַעַת הַמִּגְבָּל שֶׁאֵין אִלּוּ בְּקִרְיָאן בְּמִהוּ וְנִחְשָׁב כְּקִלֵּי הַבִּישׁוֹל וְלֹכֵן לַהֲחַמֵּיר בָּכֵל. חוץ מִמֶּנּוּ שֶׁמֶן וְחֶבְלִין. [וְלַעֲנִין כְּלִי שְׁלִישִׁי אֵינוֹ צָרֹר שֶׁמֶץ"צ מִקּוֹל צָה. שֶׁהָא פֶּמֶץ"ג בִּהְדִּיחַ כִּתְּבַּ לִּהְלֵק כְּתֹה בֻּכְלִי שְׁלִישִׁי, וְגַם כְּתֹב שֶׁעִירִיו כְּלִי שֶׁמֶן כֻּבְּלִי שְׁלִישִׁי. וְהַכִּי סִבֵּר הַפֶּמֶץ"ג שֶׁעָלִי תֵּה אֵינוֹ כְּקוֹלִיִּים הָאֶסְפִּין. וְהַמִּצָּה לַעֲנִין תֵּה בְּסִקְלָה' הַחֲמִיר צִעֲרִיו כְּלִי שֶׁמֶן מִחֲשָׁשׁ דְּלוֹרִיתִיחָה שֶׁהוּא כְּקוֹלִיִּים הָאֶסְפִּין, וְלֹא הָרֹבֵד הַדִּין לַעֲנִין כְּלִי שְׁלִישִׁי שֶׁמֶן. וְהַחֲזוּ"א שֶׁמֶן מִקּוֹל צָה בְּכֻלָּי שְׁלִישִׁי וְכִפֶּמֶץ", אֵין רָאוּם שֶׁמֶן מִקּוֹל צָה צִעֲרִיו גַּם שֶׁמֶן. שִׁיר"ל סִבֵּר כִּמִּצָּה שֶׁשׁ לַחֹשׁ שְׁמִיחָה כְּקוֹלִיִּים הָאֶסְפִּין. וְהֵם מִתְחַלְּקִין צו עִירִיו כְּלִי שֶׁמֶן וְכִלִּי שְׁלִישִׁי. וְעִ"שׁ. וְלֹכֵן הַסּוֹמֵךְ עַל אֶגְרַמ' תִּחָּה יֵשׁ לַסּוֹמֵךְ עֵלִיו רֶק בְּמֵה שִׁכְתָּ בִּהְדִּיחַ דִּלְמִיּוֹ בֻּכְלִי שְׁלִישִׁי, אֲבָל לֹא צִעֲרִיו כְּלִי שֶׁמֶן. כֵּן שִׁמְעַתִּי מִרִּיב' שִׁל'. אֲבָל הַמִּצָּה בְּסִקְמָ"ז הִבִּיחַ הַפֶּמֶץ' לִהְלֵק בֻּכְלִי שְׁלִישִׁי לִגְבִי פֶת. וְיֵשׁ לְדַחוֹק שְׁדוּקָה הֵחֵם הִבִּיחַ הַמִּצָּה דַּעַת הַפֶּמֶץ' בְּצִירֹף הַדִּיעוּת שֶׁאֵין בִּישׁוֹל אַחֵר אִפְיֹה (ע' בְּשִׁשְׁכ"ב פִּי"ה הַע' קפ). מִי"ם גַּם בְּסִקְמָה' כִּתְּבַּ לִּהְלֵק בֻּכְלִי שְׁלִישִׁי לַעֲנִין בָּלָל. וְאֶפְשֶׁר לְדַחוֹת שֶׁלֹּא כִּתְּבַּ לִּהְלֵק לְכַתְּמִילָה רֶק בְּגִשּׁוֹן "כָּלֵל הַפִּחּוֹת" וְכֹל שֶׁכֵּן מִפְּנֵי הַמִּקּוּלִּין שֶׁהֵם עִ"שׁ. וְעִ"שׁ דַּעַת. וְע' בְּדוֹר הַמַּלְקוּטִים שֶׁבִּהְדִּיחַ יֵשׁ שֵׁם מִקּוֹרֹת לֹה. (ד) מִצָּה ס' שִׁיחָה סִקְלָה' (וּבְסִקְמָה'). ע' בְּיִמִּי"א יוֹד' ס' לָד ס' וְכִ"ן וְכִ"ן קָה ס'ג שֶׁחֹלֵק עַל הַמַּהֲרָשׁ"ל. וְע' בְּצִד' ס' קָה סִקְמָה' שֶׁהַחֲמִיר הַמַּהֲרָשׁ"ל. אֲבָל ע' בְּצִד' ס' לָד סִקְד' שֶׁמֶן מִקּוֹל כִּהֲרַמָּא אִחָ"י יֵשׁ גַּם דּוּחָק דִּסְכִּינָא. וְעוֹד ע' בִּצְאֻלָּע מִל' אֹפֶה סִקְלָ"צ אֹחַת צ' שֶׁכִּתְּבַּ שְׁדָּבָר גּוֹשׁ רֶק מִפְּנֵי וּמִצְעֵל, אֲבָל אֵינוֹ מִצְעֵל, וְלֹכֵן אֵינוֹ אֶחָד בְּשִׁכְתָּ (חוץ מִדָּבָר גּוֹשׁ שֶׁנִּלְלָה בִּצְאֵל). (ה) וְע' בְּצִד' שֶׁמֶן מִדִּיִּיק שֶׁכֵּן הוּא דַּעַת הַרַמְבַּם' לִהְלֵק. וְעִ"שׁ"ש בְּיִמִּי"א פִּי"ה. וְיִרְחֹם. וְע' בְּיִמִּי"א סִיד' וְכִשְׁעָה' ס' וְכִצָּח בְּסִקְמָה' וְסִקְס' צו. כֵּן רָאוּם צִמְחָתָּ שֶׁל תִּרְחֵה אֶחָד צִלְהִרָ"צ שְׁמִישׁוֹס גִּלְדִּיה, שֶׁכְּתֹב שֶׁאֵף בְּגִלְדִּיה שֶׁאֵינוֹ חֲלִיב מִלֵּין כּוֹלֵם מִפּוֹסְטֵר (פֶּסֶסְטוֹרִייד). וְע' בִּצְאֻלָּע מִח' ס' עַד סִקְד' וְסִקְד' לַעֲנִין חֲלָב וְחִמָּאָה שְׁכִיין מִפּוֹסְטֵר לֵכֵן דִּינֵם כֹּלֵם שֶׁנִּלְלָעַן. וְעִ"שׁ בְּצִד' בְּמִצָּה סִקְלָה' לִגְבִי חֲלָב שֶׁנִּלְלָעַן. (ז) וְכֵל צָה בְּמִצָּה דַּעַת

הרמ"א שמועקד הדין מקיל כהרשב"א ור"ן (ורמב"ם) שאין ציטל אחר ציטל גם כלה ורק החמיר במקום שלטון לגמרי. אבל לפי הנהגתם לכתב אחרי דעת הש"ע שהחמיר בזה לגמרי, מותרים חתני להקל בצירוף. אבל ריך לבאר דעת הש"ע לענין דבר גוש דעת.

הציבור מתבקש להתפלל על ה"ה יחזקאל כדורי הי"ו לרפואה שלימה